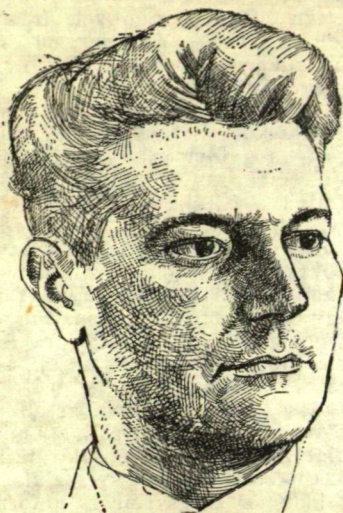

MI VAN A FIÓKBAN?

KÉT FLEK
VÖRÖS LÁSZLÓVAL

VINKLER LÁSZLÓ RAJZA

— Milyen irodalmi élményekkel, honnan és hogyan kerültél Szegedre?

— Első nagy irodalmi élményem Ady volt. Verseinek hatására köteleztem el magam egy életre az irodalom mellett. Elsős gimnazista voltam akkor. Olvasni bőven volt időm, naponta vonaton utaztam Kiskunhalasra, a gimnáziumba Mélykútról, mert itt születtem 1934. okt. 14-én. Magyar szakos tanár akartam lenni. Volt idő, amikor úgy tűnt, terveimből semmi sem válik valóra. 1953-ban érettségiztem, és utána négy évig nem vettem fel az egyetemre. Hasonló helyzetben sokan talán reményvesztetten megpróbálták volna más foglalkozás után nézni. Én annyira szerettem az irodalmat, hogy egyszerűen nem tudtam más hivatást elképzelni magamnak. 1957-ben lettem egyetemista Szegeden.

— Ha néhány év kényszerű késéssel is, indulásod az 1957 utáni szegedi fiatalok kritikusi gárdájához, a „második” szegedi kritikusergenerációhoz kapcsol.

— Igen, szemléltője, majd részese voltam az 1957 utáni mozgalmas időszaknak, amit egyaránt jellemzett a túlfűtött politikai atmoszféra és az egyetemi alkotókör energikus, önálló antológiát eredményező munkássága. Ezekről az élményekről írtam már a tavaly megjelent Tiszatáj-versantológia előszavában. Tudományos munkásságom első periódusa még inkább Szegedhez kötött. Disszertációmát „Juhász Gyula

és a vallás” címmel írtam 1963-ban. Egy-egy fejezete megjelent az intézeti Actá-ban, illetve a Világosság-ban. Ezután a sokoldalú „megalapozás” időszaka következett esztétikában, irodalomtörténetben és kritikában: egy esztétikai tanulmány („Vita a szépről a szovjet esztétikában. Helikon 1964/1.), Váci Mihály és Nagy László pályaképe, valamint számos kritika és recenzió. Ez utóbbiak közül az elsőt a Tiszatáj közölte 1962-ben.

— Ez a sokoldalú érdeklődés ma már nyilván az átfogóbb feladatra koncentráls igényével párosul.

— Nagyobb igényű feladathoz nemrég kezdtem hozzá. Első terméke az intézetünk Actá-jában tavaly megjelent „Illyés Gyula lírájának realizmusa” c. tanulmány. Az irodalomtörténeti és esztétikai szempontokat, tanulságokat egyaránt magába foglaló témán dolgozom, a lírai realizmus jelenlétét vizsgálom a XX. századi magyar költészetben. Meggyőződésem, hogy az ilyen jellegű kutatás mind a realizmus általános esztétikai problémáinak, mind az újkori magyar irodalomtörténet egyes kérdéseinek tisztázása számára sok tanulsággal szolgál. A sokoldalúság nemcsak tudományos elvem, hanem szélesebb értelemben is eszményem. Nem panaszkodhatom, van munkám bőven. Oktatok az egyetemen — adjunktus vagyok —, majdnem tíz évig KISZ-vezető voltam, az utóbbi két évben fontos egyetemi pártfunkciót töltök be, és mintegy másfél éve itt van a rovatvezetés feladata is. Szívvel és örömmel végzem valamennyit.

— A Tiszatáj prózai rovatánál eltöltött eddigi másfél éves időszakban milyen szerkesztői elvek vezéreltek, mik a terveid a jövőre?

— Örülök, hogy az ország minden részéből bizalommal fordulnak hozzánk a fiatalok, én ebben a Tiszatáj sokéves következetes munkájának gyümölcsét látom. És örülök, hogy a már országos nevet szerzett szegedi prózáírók — kivétel nélkül — szintén fiatalok, olyan értelemben legalábbis, hogy pályájuk zenitje még hátra van. Ezzel — egy bizonyos vonatkozásban — prózai rovatunk koncepcióját is jellemeztem. Szándékom elsősorban a szegedi írók, valamint — földrajzi helytől függetlenül — a fiatal tehetségek támogatása.

Terveimről részben már beszéltem. A fiókban sok minden van. A lírai realizmussal kapcsolatos vizsgálódások céldulalahalmaza, számos közlésre váró novella, kisregény, és könyvek, melyekről kritikát írok majd.

(—)